

Alexander Dugin: Geopolitika barevných revolucí

infokuryr.cz/n/2023/04/14/alexander-dugin-geopolitika-barevných-revolucí

kuryr

14. dubna 2023

Alexander Dugin osvětluje boj mezi eurasiánismem a atlanticismem v postsovětském prostoru, který je formován integračními procesy SNS a barevnými revolucemi.

Ve stejném období se začaly intenzivně rozvíjet opačné geopolitické tendence, „barevné revoluce“. Jeho účelem bylo přivést k moci otevřeně protiruské, prozápadní a často nacionalistické politické síly v zemích SNS, a tím nakonec tyto země odtrhnout od Ruska, zmařit integraci a dlouhodobě je připoutat k NATO, jak tomu bylo např. tento případ se stal v pobaltských zemích. Zvláštní na těchto revolucích bylo to, že všechny měly za cíl přiblížit země, ve kterých se odehrály, se Spojenými státy a Západem a řídily se metodou „nenásilného odporu“¹, kterou američtí stratégové stanovili v rámci tzv. Freedom House” – projekt.² To bylo provedeno prostřednictvím podvratných opatření a organizace revolucí,

V listopadu 2003 proběhla v Gruzii „Revoluce růží“, v níž Eduarda Ševardnadzeho, který kolísal mezi Západem a Moskvou, vystřídal přísně prozápadní, radikálně atlantický a proamerický politik Michail Saakašvili. Aktivní roli v událostech „Revoluce růží“ sehrála mládežnická organizace Kmara (doslova „Dost!“), která vycházela z myšlenek hlavního teoretika analogových sítí protestních organizací Gene Sharpa a na metody „Freedom House“. Tyto techniky již byly vyzkoušeny jinde, zejména v Jugoslávii při svržení Slobodana Miloševiče s pomocí prozápadní srbské mládežnické organizace Otpor.

Po převzetí moci Saakašvili okamžitě zamířil k rychlému odchodu z Ruska a užším vztahům se Spojenými státy a NATO. Aktivně sabotoval všechny iniciativy za integraci do rámce SNS a snažil se oživit v podstatě protiruské sjednocení vlád SNS s blokem GUAM – Gruzie, Ukrajina, Ázerbájdžán a Moldavsko. Saakašviliho okruh tvořili především poradci, kteří získali vzdělání v zahraničí a nebyli historicky spjati se sovětskou zkušeností. Po tomto období stála Gruzie v postsovětském prostoru v čele atlantické strategie a hrála aktivní roli v opozici vůči eurasijským tendencím. Putin a jeho politika se stali hlavními odpůrci Gruzie.

V prosinci 2004 se v podobném scénáři na Ukrajině odehrála „oranžová revoluce“. Volby se konaly mezi Kučmovým chráněncem³, který prosazoval ambivalentní politiku mezi Západem a Ruskem, V. Janukovyčem⁴, a zcela prozápadními a přísně protiruskými nacionalistickými politiky V. Juščenkem⁵ a Y. Tymošenkovou⁶. Síly byly zhruba vyrovnané a o výsledku rozhodla mobilizace mas, a zejména mládeže, která podporovala „oranžovou“ věc prostřednictvím masivních demonstrací organizovaných podle vzoru Gene Sharpa. Důležitou roli v těchto procesech sehrálo mládežnické hnutí Pora⁷. Po Juščenkově vítězství zaujala Ukrajina rozhodně protiruský postoj, začal aktivně vystupovat proti jakékoli ruské iniciativě, napadl používání ruského jazyka a začal přepisovat dějiny tím, že Ukrajince vykresloval jako „lid kolonizovaný

Rusy“. Geopoliticky se Oranžová Ukrajina stala dirigentem výrazně atlantské, thalassokratické politiky namířené proti Rusku, eurasianismu, telurokracii a integraci a byly navázány trvalé vazby mezi dvěma nejaktivnějšími atlantisty v postsovětském prostoru, Saakašvilim a Juščenkem. Vznikly geopolitické projekty s cílem vytvořit pobaltsko-černomořské společenství, které by teoreticky mělo zahrnovat pobaltské země, Ukrajinu, Moldavsko, Gruzii a země východní Evropy, Polsko a Maďarsko, které jsou stejně jako pobaltské země členy NATO.

Postoje ostatních členů GUAM – Moldavska a Ázerbájdžánu – nebyly tak radikální a byly do značné míry diktovány místními problémy: podporou Moskvy vzbouřené Podněsterské republice, která v roce 1991 vyhlásila nezávislost na Moldavsku, a vojenskou spoluprací mezi Ruskem a Arménií, která sdílela nesmiřitelné rozpory s Ázerbájdžánem kvůli okupaci Karabachu. Celý obraz postsovětského prostoru v Putinově éře se vyznačoval průhledným a jasným kontrastem mezi civilizací země (ztělesněnou Ruskem a jeho spojenci) a civilizací moře (ztělesněnou zeměmi GUAM v čele s Gruzii a Ukrajinou). Heartland se snažil rozšířit svou sféru vlivu v SNS prostřednictvím integračních procesů,

Boj mezi eurasianismem a atlanticismem v postsovětském prostoru a integračními procesy SNS na jedné straně a barevnými revolucemi na straně druhé byl tak zřejmý, že jen stěží střízlivý atlantista přehlédl, co se tam realizuje. Ale znovu se ukázala síla atlantických sítí vlivu v samotném Rusku: neexistovalo žádné široké společenské chápání probíhajících procesů. Odborníci se vyjadřovali k detailům a detailům, ztráceli ze zřetele nejdůležitější aspekty a záměrně vykreslovali zkreslený obraz událostí. Kromě toho byla Putinova opatření zaměřená na řešení integračních problémů buď potlačována nebo kritizována, zatímco otevřená rusofobie, která převládala v Gruzii nebo na Ukrajině, byla přehlížena nebo neutrálně reinterpretoována.

Ruská média a experti nejenže nepomohli Putinovi uskutečnit jeho euroasijské tažení, ale naopak mu v jeho uskutečnění zabránili. To byl další paradox první Putinovy vlády.

Toto je úryvek z Poslední války na světovém ostrově Alexandra Dugina (Arktos, 2015).

ZDROJ

PRO

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST

celonárodní setkání

přijďte podpořit

ČESKO PROTI BÍDĚ

**16. 4. 2023 / 14.00 HOD.
VÁCLAVSKÉ NÁMĚSTÍ**

vystupující

JINDŘICH RAJCHL - předseda PRO / **JANA ZWYRTEK HAMPOVÁ** - senátorka
VÍDLÁK - blogger / a mnozí další